

Af *Ingolf Knudsen* (CD) til finansministeren:

„Kan ministeren give folketinget oplysning om ministeriets standpunkter under det hidtidige forløb af den løbende sygeplejerskekonflikt?“

(Spm. nr. 14).

Ingolf Knudsen (CD):

Vi har en konflikt på sygehusområdet, der efterhånden har løbet i lang tid. Der er ingen her i folketinget, som ikke er klar over, at denne konflikt griber om sig, og at den berører mange mennesker her i landet rent beskæftigelsesmæssigt, ligesom den rammer mennesker, der lider af en eller anden sygdom, som ikke kan behandles på grund af strejken.

I dagspressen kan vi med mellemrum læse om konflikten. For alle indlæg skrevet af læger og andre hospitalsansatte gælder det, at man ikke forstår, at konflikten får lov til at fortsætte, at parterne ikke kan finde hinanden i en fornuftig løsning. Samtidig gælder det for disse kommentarer, at de tager sygeplejerskernes parti.

Som nyvalgt medlem af folketinget vil jeg gerne sætte mig ind i, hvad der ligger til grund for ministeriets stillingtagen, også fordi staten er involveret i konflikten. Personlig håber jeg ikke, at konflikten får lov til at fortsætte, og jeg mener, det er en noget negligerende bemærkning, finansministeren kom med til pressen om, at sygehuskonflikten er et isoleret problem, og at der er så mange andre problemer, der først skal klares. Ligeledes håber jeg heller ikke, at konflikten grunder sig i, at vi her står over for det, vi normalt betegner som et kvindesag. Derfor afventer jeg ministerens redegørelse.

Finansministeren (*Anders Andersen*):

I anledning af hr. Ingolf Knudsens spørgsmål om finansministeriets standpunkt under det hidtidige forløb af den løbende sygeplejerskekonflikt skal jeg oplyse følgende:

I foråret 1973 blev der, efter at overenskomstsituationen var afklaret på det private arbejdsmarked, af den daværende regering sluttet forlig med statstjenestemændenes centralorganisationer om lønreguleringer for perioden 1973-75. Under forhandlingerne

med sygehusgrupperne har den daværende regering indtaget det standpunkt, at overenskomstfornyelserne her måtte følge det mønster, der havde tegnet sig for tjenestemændene og de store funktionærgrupper. I konsekvens af dette standpunkt blev der tilbudt sygeplejerskerne lønforbedringer helt i overensstemmelse hermed.

For sygeplejerskerne repræsenterer dette lønforbedringer, der i løbet af overenskomstperioden kommer op på 15-16 pct. foruden dyrtidsreguleringerne, men udover de her nævnte lønforhøjelser har man i erkendelse af, at hospitalstjenesten i kraft af de mange lørdag-søndagstjenester, aften- og nattevagter m. v. må siges at være særligt belastende i forhold til arbejde inden for normal daglig arbejdstid, tilbudt væsentlige forhøjelser af de tillæg, der ydes til sygeplejersker, der netop har dette tidsforskudte arbejde. Endelig har man i et forsøg på at nå et forlig og under hensyntagen til, at begyndelseslønnen for den nyuddannede sygeplejerske er kommet ud af trit med lønnen for andre faglærte grupper, tilbudt en ekstra forhøjelse af begyndelsesløningerne.

Alt dette betyder, at sygeplejerskernes gennemsnitlige årlige indtægt i løbet af overenskomstperioden stiger med ca. 10.000 kr., og dertil kommer som nævnt de stigninger, der dikteres af pristalsændringer. Disse tilbud har ikke været tilstrækkelige til at få et forlig i stand med sygeplejerskerne, og arbejdsstandsning blev herefter iværksat af Dansk Sygeplejeråd fra 1. december 1973 ved en række sygehuse.

Den tidligere regerings standpunkt — og dette standpunkt deles af denne regering — har således været, at sygeplejerskernes lønforbedring med den nævnte undtagelse for de yngste sygeplejersker skal holdes inden for de rammer, der blev sat for andre med sygeplejerskerne sammenlignelige grupper, hvad enten disse er offentlige eller private. Jeg bør måske for en ordens skyld nævne, at det jo ikke alene er staten, der står som arbejdsgiver for sygeplejerskerne. Sygeplejerskerne ved sygehuse landet over er ansat efter overenskomst med Amdsrådsforeningen eller Københavns kommune, der begge er enige i de her anførte standpunkter.

Det er selvsagt yderst beklageligt, at Dansk Sygeplejeråd har ment det nødvendigt at etablere en arbejdsnedlæggelse på